

kat, történeteket akarnak elmondani bejátszott zenével, zeneszöveggel. Mégis: az előadás él, a közönség veszi. A gyerekek viszik játékkal, kisugárzásokkal. Jó lenne látni tőlük egy olyan előadást, amibe saját ötleteiket építhetik bele, és ami erősebb dramaturgiai vázra épül. A csoport jóval több terhet bírna el – több játékot, kevesebb elmesélt elemet.

Nehéz vállalkozásba fog a rendező, amikor regényt akar színpadra állítani. Az Arany Gyermekszínpad, *Till Eulenspiegel* történetének bemutatásával igyekezett megugrani ezt az akadályt. Kis Klára csapatán érezhető, hogy Till története közel áll hozzájuk. Játéukat a saját élmények beépítése teszi működőképesé. Főként azok a pillanatok élnek, amelyekben a mondanivalót, a megjelenítést a gyerekekre bízta a rendező, és amikor nem gátolja őket a kellékek, díszletek használata. A főhős szerepét sokan kipróbálják a játék során, így egy közös hős képe bontakozhat ki. A szerepváltást egy sapka átadásával jelzik. Éppen elegendő jelzés a gyermekszínpadon. Kár, hogy másban nem elégedett meg a rendező ezzel a jelzésszinttel. Nagy erénye az előadásnak a néma befejezés: gyönyörű, gondolatébresztő, szívbemarkoló.

Végezetül három olyan előadás, amelyik újat, mást mutatott. A Csillagpor *A titok* című előadása többféle formát használ, több világot tesz egymás mellé. Játéukat a jövőben, a gépemberek világában játszódik – a klasszikus dramaturgia alapján. Egy érző gép születik a Földre, aki emiatt sehol nem találja helyét, míg rá nem talál az emberek, az érző lények egy csoportjára. Szücs Lászlóné és Lőrinczy Éva a gépies és a lelki világ egymás mellé állítását tűzte célul. Az erősen rendezői színjátszást árnyjátékos vetítéssel színesítették. A történetben fellelhetők átgondolatlanságok, néhol kicsit zavarba is hoz, de a gyerekek rendkívül figyelmeztet, pontos játéka igen erős hatást kelt.

Egy sok vitára okot adó, szintén nem hibátlan, de fontos előadást hozott Bessenyei Zoltán Rock csoportja – kell-e, lehet-e, szabad-e erről, és így... *Péntektől hétfőig, avagy a teljes átalakulás* című előadásuk a kamaszok hétvégi bulizásainak veszélyeiről, a teljes elkallódásról szól. Egyetlen szót sem szólnak, előadásukban a zenéé, a mozgásé és a kellékként használ reklámszatyroké a főszerep. Rendkívül energikus örület a színpadon 12 percen. Az előadást a fiatalok zenéje festi alá szünet nélkül, a bulik hangerejében. A zenét az egyik játészó keveri élőben a színpadon mint lemezlovas. A diszkót, a csábítást, az erőszakot, a drogokat, a rosszulletet, egyik delíriumból a másikba zuhanást vágják az arcunkba mozgással, kommentár nélkül. Kezdjünk vele, amit tudunk!

A Mókaszín *Legerősebb állat* című előadása Tóthné Almási Zsuzsanna alkotása. Tiszta gyerekjáték. Mesefeldolgozás nagyokkal. Egyszerű jelrendszer, tiszta viszonyok, érthető képek, remek karakterek. A csoport igazi kulcsfigurája egy trombitás fiú. A mesét az ő játéka kíséri végig. A trombita hangaláfestése teszi igazán karakteressé a figurák mozgását, meghatározza a játék ütemét, hangulatát, és ha kell, akkor alázattal igazodik a játszókhoz. Méltóság és könnyedség a színpadon.

Dolmány Mária

„Miről maradtam le?”

Balatonboglár, Varga Béla Városi Kulturális Központ, 2012. április 28.

Volt pár pillanat, amiről derekasan lemaradtunk. A címben szereplő kérdés a Lengyeltótiából érkező Csalogány színjátszó csoport *Ébredés* című előadásában hangzik el, a játék utolsó mondataként. Jó kérdés, segített végiggondolni az el nem játszott, meg nem mutatott, át nem élt pillanatokot. A találkozó során akadt pár ilyen. Meg nem kapott, elszalasztott pillanatokot kérhetünk számon az említett előadáson, rendezte Kovács Milán, és a Boglári Játékszín *A farkas és a róka* című előadásában is, melyet Szendrődnyé Botka Krisztina rendezett. Szerencsére a szakmai megbeszélésen mindkét csoportvezetővel átbeszélhetjük mindezt.

A találkozón hat csoport előadását láttuk, s mindössze egy játék volt „konzerv”, előre és más által megírt színdarab, sajnos a rosszabbik formából, Devecseri László futószalagon gyártott mesejátékai közül az egyik, *A csodatévő fakéreg*. A síófoki Gézengúzok játészói birkóztak az anyaggal, tegyük hozzá, tisztességgel, de nehéz bármit is kezdeni egy túlírt, túlmagyarázó, beszédalapú és akciót teljesen nélkülöző mesejátékkal... Kristáné Soós Melinda csoportvezető rendezését, illetve a színdarabbal kapcsolatos problémarendszert a szakmain többé-kevésbé megbeszéljük.

Hogy miről nem maradtunk le? Például a kaposvári Parola csoport *Miért nincsen szárnyad?* című előadásáról. Egy szépen stilizált, vizuálisan jól kitalált, árnyjátékkal gazdagított előadás, élő effektusokkal, szép és artikulált csoportos létezéssel, meséléssel. Kicsi gyerekek, mégis olyan koncentrációval éltek a színpadon, hogy nagykamasz színjátszók is megirigyelhetnék őket... Mészöly Miklós meséjét Ruchárd Mária csoportvezető dramatizálta, jó érzékkel.

Nem maradtunk le a Marcaliból érkező Csurgói Csibészek előadásáról sem, melyet Horváthné Zubor Andrea rendezett, *Bolondos falu* címmel. Az alapanyaghoz tartozó meséket itt is a csoportvezető dramatiszta, korrekt mesefüzet kaptunk, izgalmas csoportos játékokkal. Talán az egyes etapok közötti átkötéseket lett volna érdemes még feszesebbre húzni.

Szerencsések vagyunk, nem maradtunk le a siófoki Turbó Csiga *A tésztábol mintázott király* című előadásáról. Ahogy azt Takács Tünde csoportvezetőtől és a turbócsigáktól megszoktuk, ismét egy mintaértékű csoportot, csoportos játékot, varázslatos mesevilágot láttunk. Eleve jó az olasz népmese mint alapanyag. Tünde jó érzékkel kínálhatta fel a nagy létszámú csoportnak, akik összeraktak és eljátszottak egy olyan mesét, hogy időnként szikrázott a levegő... Hátborzongató, fájdalmas, küzdelmes és önfelédtt pillanatok váltják egymást, melyhez a csoportvezető penget gitárjával valami érdekes, melankolikus dallamsort. Ezzel tagolja is a játékot, s ami legszebb, hogy minden lassú és koncentrált, időt adva, időt hagyva nekünk, nézőknek a beleélésre, szurkolva a főhős kiskirálylány küzdelméhez. Szép és varázslatos előadás, elismerésre méltó teljesítmény.

4. kép: A tésztábol mintázott király. A Turbó Csiga csoport előadása. Rendezte Takács Tünde.
KL felvétele (Paks, 2012. június 1.)

A helyszínen – mint általában mindenhol – dobozszínpaddal rendelkező színházteremben játszottak a csoportok, sajnos kivétel nélkül minden előadást a „dobozból” láttunk. Pedig minden játék lazán megélt volna lent, sokkal közelebb, egy szinten a nézőkkel.

A találkozón egy spontán ötlet alapján – a felnőtt zsűrivel párhuzamosan – egy rögtönzött gyerek zsűri is működött, ez, a vendéglátás és a jó hangulat Szalai Tündének, a Varga Béla Városi Kulturális Központ igazgató-gazdasszonyának köszönhető.

Egervári György

Az egyik szemünk...

Tatabánya, Jászai Mari Színház, Népház, 2012. április 29.

Önmagában nem elég a Weöres Sándor Országos Gyermekszínjátszó Találkozó bármelyik megyei fordulójának vagy az országos gálának, hogy egy olyan intézmény láthatja vendégül, ami színházi célokra kiválóan alkalmas. Ahhoz, hogy gördülékeny legyen a lebonyolítás, és mindenki úgy érezze, hogy ez az al-